

Peters julekalender

*24 små fortællinger fra min barndom
1959*

19. DECEMBER

BADET

Mor er ved at rydde op efter, at vi har fået kaffe og kage i skuret. Byggeriet er nu kommet i gang, for far fik lånet i Handelsbanken. Murene er snart ved at være højere end mig. Nu skal vi så gå gennem hele byen hjem, men idag skal vi osse ind på mejeriet og ha' et bad. Far mener ikke, at det gør noget, hvis vi engang imellem går i bad i omklædningsrummet på mejeriet. Selvfølgelig kun sidst på eftermiddagen, når der ikke er nogen på arbejde. Vi har jo ikke noget badeværelse i Sønder Varde, så vi må nøjes med at vaske os ved køkkenvasken, og det bliver ikke til så meget. Jeg bader

selvfølgelig hver gang efter gymnastik, men jeg bryder mig ikke om, at stå under bruserne sammen med alle de andre. Det er noget pjat, men jeg kan altså ikke li' det.

Nu er mor klar og har pakket kurven og vi begynder hjemturen. Far bliver lidt længere. Da vi når et stykke nedad Ortenvej, møder vi fru Jensen, der står i sin lille have foran huset. Mor hilser på hende og de begynder at snakke. Bare de hurtigt kan bli' færdig, for jeg hader at stå og vente og høre på deres snak. Pludselig sir' fru Jensen.

- Jeg forstår altså ikke, at De tør bygge sådan et stort hus i de her tider. Man ved jo aldrig, hvad der kan ske. Hvordan får I dog råd til det?
- Ja, det ved jeg ikke rigtigt, det er jo noget min mand står for. Men han mener, at det nok skal gå.

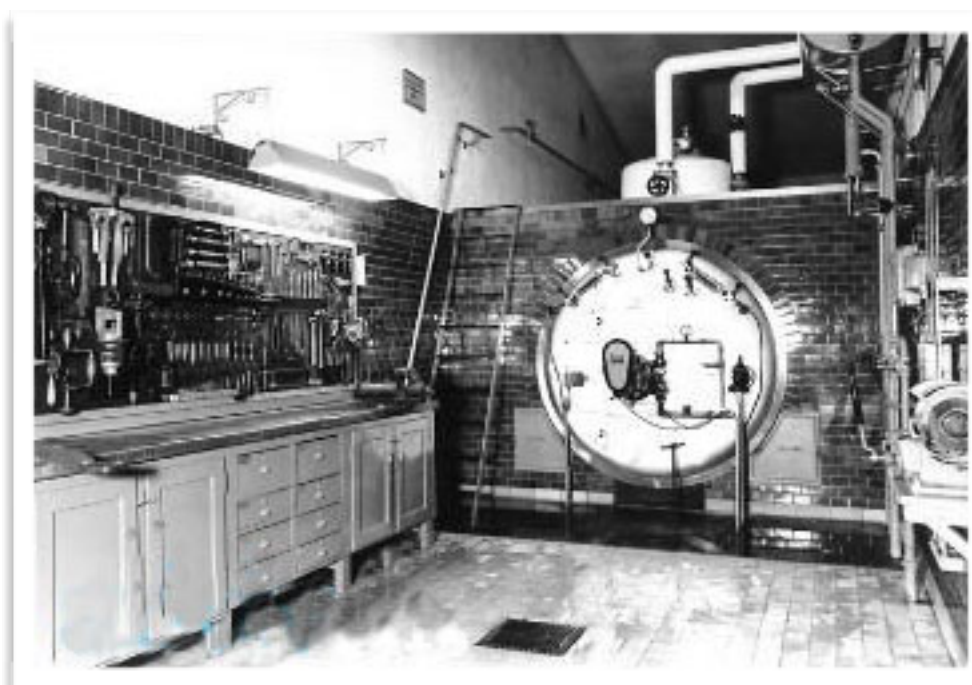
Da vi lidt efter går videre, har jeg fået ondt i maven. Det får jeg hver gang, jeg bliver urolig for noget. Jeg kan ikke holde den tanke ud, at vi ikke har råd til at få huset bygget færdigt og skal blive boende i den lille lejlighed, eller måske flytte igen.

- Passer det, at vi ikke har råd til at bygge huset?
- Nej, det tror jeg ikke. Det skal du ikke bryde dit lille hoved med. Du kan nok huske, at Ove var her i sidste uge, for at se, om han kunne lave tegningerne lidt om, så huset vil blive lidt mindre og ikke så dyrt. Det var måske lige stort nok.
- Får Ulrik og mig så ikke vores eget værelse?
- Jo da. Det er kun stuen, der bliver lidt mindre. Den var nu osse meget stor, så det gør i grunden ikke noget.

Jeg er lettet, da vi går ind ad indkørslen til mejeriet. Det er meget større end mejeriet i Sallinge, men har næsten den samme lugt. Vi går igennem fyrrummet, der i

hvert fald lugter af olie lissom fyrrummet i Sallinge. Men ikke alle mejeristerne er gået hjem, for vi møder fyrmester Nielsen, som står og lave noget med nogle rør ved et bord. Vi kender Nielsen, for han bor osse på Ortenvej. Han er rigtig rar og det er hans kone osse, men hun snakker bare så meget, når vi møder hende.

- Nå, I er måske på vej hjem. Ja, nu glider byggeriet jo godt fremad.

Fyrrummet på Varde Andelsmejeri.

- Ja, nu ser det virkelig ud til, at der sker noget. Vi havde jo lidt problemer, men nu er de heldigvis løst.

Vi går videre gennem det tomme mejeri og opad en trappe, hvor mor finder mejeristernes omklædningsrum. Det er lidt mærkeligt at stå her nøgne alle tre. Det er første gang, at jeg ser mor helt nøgen og det er lidt underligt, så jeg kigger væk.

- Det var nu rart med et bad, sir' mor, da vi er ved at klæde os på, og jeg synes osse, at det var dejligt.

Da vi går ud af mejeriet, er det ved at blive mørkt.

- Goddag fru Johansen, lyder det pludselig bag os.

Vi vender os om og ser, at det er fru Jacobsen, mejeribestyrens kone. Hun er ikke så stor, men en meget fin dame, synes jeg.

Hun byder os indenfor. Selvom mor sir' at klokken er mange, går vi alligevel med ind. Huset, hvor Jacobsens bor, er bygget sammen med mejeriet og er en smule mørkt.

Mor vil ikke ha' kaffe, så vi bliver ført ind i dagligstuen og sætter os. Mor og fru Jacobsen begynder at snakke. Hun skal osse høre om, hvordan det går med byggeriet og om, hvordan mor har det med at flytte til Varde. Jeg kan mærke, at mor er lidt nervøs ved at snakke med fru Jacobsen. Hun snakker helt anderledes, når hun snakker med fru Nielsen. Jeg kigger mig omkring i stuen. Der er et tykt blødt tæppe på gulvet og nogle store fine lænestole, som Ulrik og mig falder dybt ned i. Der er mange store malerier på væggene og ved den ene væg en stor reol fyldt med bøger. Jeg prøver om jeg kan se, hvad det er for bøger, men jeg sidder for langt væk og det er osse for mørkt i stuen.

- Nå, men nu vi altså videre, sir' mor pludselig - Jeg må jo ha' aftensmaden klar, til Alfred kommer hjem. Han vil jo gerne ha', at den står på bordet kl. 6.

Da vi står ude i mørket igen, tar' jeg fat i mors hånd og kigger op på hende.

- Det var et rigtigt hjem!

Mor sir' ikke noget, men jeg kan mærke, at hun klemmer mig lidt hårdere i hånden. Så sir' hun med en lidt stille og ikke helt klar stemme.

- Det får vi osse engang, og klapper mig på hovedet.

Så går vi alle tre gennem den mørke by mod Sønder Varde.

